

statslig styring. Det er tværtimod via armslængdeprincippet sikret, at det er de mennesker, der har forstand på tingene, der bestemmer, hvilke kunstnere der bør have støtte.

Det er staten, der via lovgivningen opstiller de demokratiske spilleregler for kunststøtten her i landet, ligesom staten på en række andre områder opstiller demokratiske spilleregler. Men beslutningerne om, hvem der skal have støtte, er skarpt adskilt fra statsmagten og tages af sagkyndige personer på grundlag af rent faglige og kunstneriske kriterier.

Fremskridtspartiet har i sidste folketingsssamling stillet spørgsmål om omfanget af støtten fra Statens Kunstfond til medlemmer af fondens repræsentantskab. I bemærkningerne til lovforslaget hævder man ikke at have fået ordentlige svar herpå. Det er simpelt hen ikke rigtigt. Det fremgår klart af mine svar, at kun 1,8 pct. – jeg gentager: 1,8 pct. – af det samlede antal kunstfondbevillinger i perioden 1985–94 er ydet til projekter, hvori der har været deltagelse af kunstnere, som samtidig sad i fondens repræsentantskab.

Jeg kan endvidere tilføje, at jeg efterfølgende har foranlediget en undersøgelse af, hvorvidt beløbsstørrelserne udgør en tilsvarende andel. Undersøgelsen viser, at bevillingsandelen til projekter, hvori der har været deltagelse af repræsentantskabsmedlemmer, udgør 3,3 pct. Dette bekræfter, at kunstnere, som er medlemmer af repræsentantskabet, ikke uretmæssigt tilgodeses med Kunstfondens bevillinger.

Fremskridtspartiet anfører også i bemærkningerne til lovforslaget, at jeg ikke har fundet det relevant at fremskaffe oplysninger om kunstnernes produktivitet efter tildeling af statsydelse. Det lyder slemt, men det er til gengæld rigtigt. Tildeling af støtte fra Statens Kunstfond er baseret på kvaliteten af den kunstneriske produktion, som de pågældende kunstnere har bag sig på det tidspunkt, hvor støtten gives. Støtten er ikke afhængig af produktiviteten efter tildelingen – det ville også være en temmelig umulig opgave – men den gives for at stimulere og støtte den enkelte kunstners fortsatte kunstneriske udvikling.

Jeg tror, de fleste her vil være enige i, at det absolut ikke vil sætte kunsten fri at ophæve f.eks. loven om Statens Kunstfond, som det foreslås. Det vil derimod få den stik modsatte virkning og kun gøre kunstnernes i forvejen vanskelige vilkår værre.

Jeg finder således heller ikke denne gang, at der er grund til at bruge tid på en større debat om dette forslag, men vil indskrænke mig til at henvise til, at vi har et politisk forlig om finansloven for 1996 og således også om bevillingerne til Statens Kunstfond.

Fremskridtspartiets lovforslag må afvises endnu en gang.

Hanne Andersen (S):

Forslagsstillerne har nu for femte gang fremsat det samme lovforslag om ophævelse af Statens Kunstfond.

Sidste gang Fremskridtspartiet bragte dette forslag til behandling i Folketinget, forholdt bemærkningerne til forslaget sig ikke til realiteterne om Kunstfonden. Og med en vis forudsigelighed kan jeg konstatere, at forslagsstillerne heller ikke denne gang har fremlagt argumenter, der forholder sig seriøst til Kunstfonden og dens virke og arbejde.

Påstandene i bemærkningerne har vi set før. I det hele taget er der ikke noget nyt i dette forslag. Man foranlediges derfor til at tro, at forslagsstillerne hælder sig til den teori, at hvis man bare fremfører sin påstand ofte nok, ender det med, at påstanden bliver en realitet og en sandhed. Men dét er ikke nogen sandhed, og når det i bemærkningerne postuleres, at den frie kunst i Danmark undermineres af Statens Kunstfond, er dét heller ikke nogen sandhed. Tværtimod er det helt ude af trit med virkeligheden.

Statens Kunstfond er nemlig med til at fastholde den kunstneriske frihed i Danmark. Den betyder, at den enkelte kunstner i højere grad kan tænke på sin kunstneriske udfoldelse. Med Statens Kunstfond sikrer vi med andre ord kvalitet og gode forhold for vore kunstnere.

I den forbindelse vil jeg minde om, at det overhovedet ikke er staten, der bestemmer, hvilke kunstnere der skal have støtte. Den kvalitetsmæssige vurdering er overladt til et udvalg bestående af personer fra det kunstneriske miljø og med indsigt i områderne.

Kunstværkerne er heller ikke gemt hen. De hænges op, hvor der er mange mennesker. De hænges op på hospitaler, skoler, biblioteker og mange andre steder over hele landet.

Statens Kunstfond er også en god samarbejdspartner og rådgiver, hvis man ønsker råd, når bygninger og bybilleder skal have en ekstra dimension, så kunsten får en naturlig plads i vores hverdag.